

KAMARÁS KLÁRA – LETENYE

Holdezüst romantika

Ezüstös fény hull most a házra,
beles a hold az ablakon,
és holdezüstre festi lágyan
a hajam, a karom ... a vállam...
S az ágyon, nyáréji melegben,
ezüsthénytől ragyog a testem.

Most így, csak így érints te drága,
és bársony legyen minden szép szavad,
hisz ez varázslat, ez a hold varázsa,
megtörni hangos szóval nem szabad...
Ó, simogass! Én mindig arra vágytam,
hogy simogass, ahogy a holdsugár...
Hát nem tudtad, hogy régen erre vár
a hajam...és a karom...és a vállam...?

És csókolj úgy, mint senki mást,
és csókolj úgy, mint a mesékben,
mintha azt hinnéd, nem szabad,
s én kérlelnék, hogy... miért nem...
És csókolj vadul és mohón,
hisz' már lobogó tűzzé váltam,
csókkal boríts, ahol csak érsz,
ezüst nyakam... ezüst hajam...
a karom és ezüstös vállam...
Elbújt a hold.
Elönti a szobát a lüktető sötét..
Ne sajnáld az eltűnt ezüstcsodát:
Majd kárpótollak mindezért.

Fénykoszorúban

Fénykoszorúban táncol a dáma,
fénylik az arca, fény a ruhája,
ám, ha szerelmes szempárra pillant,
ledobja selymét, s oltja a villanyt...

Első látásra (Vers férfihangra)

Nagy kosárban hozták az almát
az értekezlet szünetében,
te meg az ajtószárnak dőlve
álltál egyedül...jól emlékszem.
Nem a pogácsa, nem az alma,
sem kebled két kis büszke halma
tűnt fel nekem
ott hirtelen,
csak a szemed, a villódzó tekintet,
mint a gepárdé, mikor széttekintget
a gazellák legelő csapatán,
s felméri menten, melyik könnyű préda,
hogy éhét elolthassa még ma...
Az a zsákmányleső, szakértő szempár
lesből kereste, ki a védtelen,
s már tudtam, te leszel a végzetem!

Másodjára az ajkad vettem észre,
mikor a piros almát felemelted.
Nem almát... áldozati állat
torkát harapja át így a vadállat.
Nem bántam volna, tán halálra marva,
ó, bár csak én lehetnék az az alma...